

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/778/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814222009
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubinyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814222009.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a členiek senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovvej v právnej veci žalobkyne: Z. E., bytom J., M. P. XXX/X, proti žalovanému: J., s.r.o. so sídlom L., J. č. XX, IČO 35 807 598, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 10. apríla 2015, č.k. 8C/187/2014-51, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyňa **m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 10.apríla 2015 súd prvej inštancie prvým výrokom zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, Bratislava, sp. zn. SR 12576/14 zo dňa 14.11.2014. Druhým výrokom odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, Bratislava, sp. zn. SR 12576/14 zo dňa 14.11.2014 až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Tretím výrokom vyslovil, že námietka miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Prievidza vznesená žalovaným nie je dôvodná. Vychádzal zo zistenia, že dňa 10.12.2012 uzavreli účastníci zmluvu o úvere, na základe ktorej sa žalovaný ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalobkyňi úver vo výške 1 000 eur a žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť úver zvýšený o poplatok 872 eur v 12 splátkach vo výške 156 eur. Na samostatnej listine účastníci podpísali toho istého dňa rozhodcovskú zmluvu. Žalovaný podal dňa 16.10.2014 rozhodcovskému súdu návrh na začatie rozhodcovského konania. Dňa 14.11.2014 vydal rozhodcovský súd rozsudok, sp. zn. SR 12576/14, ktorým návrhu žalovaného v celom rozsahu vyhovel. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobkyňa prevzala rozhodcovský rozsudok dňa 05.12.2014. Žaloba na zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná na tamojší súd dňa 16.12.2014, teda bola podaná v zákonnej 30-dňovej lehote od doručenia rozhodcovského rozsudku. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, § 40 ods. 1 písm. c),j), § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Preskúmaním rozhodcovskej zmluvy, konkrétne článku II, vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa si podľa žalovaného neplnila riadne svoje povinnosti vyplývajúce z vyššie uvedenej zmluvy, uplatnil si žalovaný svoje nároky v rozhodcovskom konaní v zmysle uzatvorenej rozhodcovskej doložky podľa článku II rozhodcovskej zmluvy, kde rozhodca bez vypočutia žalobkyne vydal rozhodcovský rozsudok. Možnosť výberu spôsobu riešenia sporu dlžníkom je podľa názoru súdu len zdanlivá, keď vo väčšine prípadov určuje spôsob riešenia prípadného sporu a v prípade rozhodcovského konania aj osobu rozhodcu žalovaný ako veriteľ. V prevažnej väčšine sporov zo spotrebiteľských úverov je na strane žalobcu veriteľ, pričom dlžník

ako spotrebiteľ v zásade žalobu nepodáva. Spotrebiteľ teda podľa uvedenej zmluvnej úpravy síce mal možnosť ovplyvniť alternatívu riešenia sporu, avšak podaním žaloby v rozhodcovskom konaní veriteľom, stratil možnosť domáhať sa právnej ochrany pred všeobecným súdom. Úpravu zmluvne zakotvenú žalovaným do rozhodcovskej zmluvy formou rozvázovacej podmienky, súd posúdil ako nekalú povahu dojednania o možnosti riešenia sporov. V danom prípade bola voľba rozhodcovského súdu a osoby rozhodcu uskutočnená jednostranne, nakoľko samotné ustanovenie rozhodcovského súdu rozhodnút vo veci na predtlačenom formulári dokonca predchádzalo nepochybne aj samotnému rozhodnutiu žalobkyne si finančné prostriedky touto cestou obstaráť. Jednostrannosť a nekalosť tohto zmluvného dojednania súd videl v tom, že faktickým subjektom, ktorý definuje, kto bude riešiť spor zo spotrebiteľskej zmluvy, je v tomto prípade veriteľ, čiže žalovaný, pretože tento zostavil znenie rozhodcovskej zmluvy vo svojej vopred pripravenej formulárovej zmluve. Dohoda strán o tom, že spor medzi nimi predložia k prejednaniu a rozhodnutiu súkromným osobám alebo rozhodcovským inštitúciám, ktoré si za tým účelom zvolia, má o to väčší význam, pretože rozhodca nenachádza právo, ale tvorí, vyjasňuje, urovnáva záväzkový vzťah v zastúpení strán. V danom prípade táto voľba pochádza však len od jednej, a to silnejšej zo strán, ktoré spotrebiteľskú zmluvu uzavreli, čo v ich vzťahu spôsobuje značnú nerovnováhu. Žalovaný ako veriteľ do zmluvných dojednaní viacerých svojich obdobných zmlúv zahrnul identické rozhodcovské doložky a na ich základe opakovane zvolil pre riešenie sporu ten istý rozhodcovský súd, keď podaním žaloby vylúčil možnosť, aby sa spor riešil pred všeobecným súdom. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že rozhodcovská doložka obsiahnutá v zmluvných dojednaniach zmluvy o úvere spĺňa všetky podmienky podľa § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka, aby bola kvalifikovaná ako neprijateľná a preto neplatná. Existujúca, ale neplatná rozhodcovská zmluva nemôže byť potom základom právomoci rozhodcovského súdu. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie súd zrušil rozhodcovský rozsudok z dôvodov podľa § 40 ods. 1 písm. c) a j) zákona o rozhodcovskom konaní. Súd prvej inštancie taktiež vyhovel žiadosti žalobkyne o odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku v zmysle ust. § 40 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní z dôvodu, že žalovaný naďalej považuje rozhodcovský rozsudok za právoplatný a vykonateľný, a teda môže na jeho základe až do právoplatného rozhodnutia v predmetnej veci uplatňovať práva, čím by bolo právo žalobcu ohrozené. Ohľadne vyslovenia nedôvodnosti námietky miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Prievidza súd uviedol, že skúmal výlučnú miestnu príslušnosť a dospel k záveru, že na konanie je príslušný súd, v obvode ktorého má žalobkyňa bydlisko, teda Okresný súd Prievidza, keďže žalobcom je spotrebiteľ (§ 88 ods. 2 posl. veta O.s.p.).

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie, a to v jeho I. a II. výroku, podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne žiadal žalobu v týchto častiach ako nedôvodnú zamietnuť. Vytykal súdu prvej inštancie, že neúplne zistil skutkový stav veci, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c),d),f) O.s.p.). Podľa jeho názoru je nepochybné, že rozhodcovská zmluva, dohodnutá medzi žalobkyňou a ním, je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Rozhodcovská zmluva nevyžaduje od žalobcu, aby spory so žalovaným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Žalobkyňa mala kedykoľvek právo slobodne sa rozhodnúť, na ktorom orgáne uplatní svoje právo. Platnosť právneho úkonu navyše treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvyšovania okolností, ktoré môžu ale nemusia nastať po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či doložka v čase jej uzavretia sama o sebe umožňuje alebo neumožňuje spotrebiteľovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) Obč. zákonníka je treba vykladať eurokonformne v zmysle znenia smernice. V danom prípade má rozhodcovské konanie plne oporu v zákone o rozhodcovskom konaní, ktorý arbitrabilitu spotrebiteľských sporov nevyklučuje a nezakazuje. Prípustnosť rozhodcovského konania vyplýva aj z právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských úverov. Možnosť mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru vyplýva jednoznačne z ust. § 4 ods. 2 písm. r) zák. č. 258/2001 Z. z., ako aj z § 9 ods. 2 písm. v) zákona č. 129/2010 Z.z., rovnako aj zo Smernice č. 2005/48/ES o spotrebiteľskom úvere. Platné a účinné ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľských úverov sú vo vzťahu k právnej úprave spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku nielen lex specialis, ale aj lex posterior, a teda jednoznačne majú prednosť pri aplikácii. Prípustnosť rozhodcovskej doložky v spotrebiteľských sporoch bola priznaná rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci zo dňa 02.03.2011, sp. zn. 12Cmo/13/2010, ako aj viacerými rozsudkami súdov Českej republiky. Zdôraznil, že medzi ním a žalobkyňou bola uzavretá rozhodcovská zmluva, a to na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej zmluvy o úvere. Uzavretie zmluvy o úvere teda nebolo podmienené uzatvorením rozhodcovskej doložky. V prípade

rozhodcovskej zmluvy sa teda jedná o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku, ktorá v zmysle § 53 ods. 1 Obč. zákonníka nemôže byť neprijateľnou podmienkou. Mal za to, že v danom prípade nedošlo k porušeniu ust. § 17 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a teda k porušeniu zásady rovnosti účastníkov, o čom svedčí aj odôvodnenie rozsudku rozhodcovského súdu. Stály rozhodcovský súd žalobkyni riadne doručil všetky písomnosti - oznámenie o podanom návrhu na začatie rozhodcovského konania, výzvy na žalobnú odpoveď, výzvu na vyjadrenie sa k návrhu na začatie rozhodcovského konania. Pre rozhodcovské konanie je príznačná jeho písomná forma a preto miesto rozhodcovského konania nie je zásadné a vzdialenosť od miesta konania nie je dôležitá. Ďalej uviedol, že podmienky pre odklad vykonateľnosti predmetnej veci splnené neboli. Jedným z kritérií pri posudzovaní súdu je hľadisko ujmy, ktorá by mohla byť spôsobená neodložením vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, ako aj to, že ujma na strane žalobcu prevyšuje možnú ujmu na strane žalovaného. Peňažný záväzok uvedený v rozhodcovskom rozhodnutí nedosahuje úroveň závažnosti a súd ani nezodôvodnil existenciu atribútu závažnosti.

3. Žalobkyňa k odvolaniu žalovaného uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne, riadne odôvodnené a vydané v súlade so zákonom. Súd prvej inštancie sa vyporiadal so skutkovým stavom dostatočne a spravodlivo, na základe čoho aj rozhodol. Žiadala rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP v napadnutej časti, t.j. vo výroku o zrušení rozhodcovského rozsudku a odložení vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v tejto časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vecne správny.

5. V danej veci žalovaný nepodal odvolanie voči tretiemu výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie vyslovil, že námietka miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Prievidza nie je dôvodná, preto v tejto časti je rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

6. V prvom rade je potrebné uviesť, že od 1. júla nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok (ďalej CSP), ktorým došlo k zrušeniu Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb.). V zmysle intertemporálnej úpravy v ust. § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Vzhľadom k tejto úprave, znamenajúcej okamžitú aplikovateľnosť predpisu, odvolací súd vec preskúmaval podľa účinných ustanovení CSP.

7. Odvolací súd sa podrobne zaoberal všetkými rozhodujúcimi otázkami, ktoré boli v odvolaní žalovaným vo veci samej vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Na základe toho si osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti dodáva:

8. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, podľa ktorej základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravuje Občiansky zákonník v ustanovení § 52. Podľa tohto ustanovenia spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania, alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

9. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalovaným túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy o úvere zo dňa 10.12.2012 boli bez akýchkoľvek pochybností všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré žalobkyňa ovplyvniť nemohla, nakoľko boli už vopred pripravené pre veľký počet spotrebiteľov. Žalovaný má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo žalovaným preukázané, že úver poskytol žalobkyni za účelom výkonu

obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Vzhľadom na uvedené je žalobkyni dôvodné priznať postavenie spotrebiteľa. Podľa dojednanej rozhodcovskej zmluvy zo dňa 10.12.2012, čl. II sa všetky spory zo zmluvy o úvere mohli riešiť buď pred rozhodcovským súdom alebo pred všeobecným súdom. Podanie žaloby na všeobecnom súde malo síce povahu rozvázovacej podmienky vo vzťahu k rozhodcovskej doložke, avšak toto dojednanie neplatilo, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd. S prihliadnutím na uvedené, ak spor vyvolal dodávateľ podaním žaloby na rozhodcovskom súde, spotrebiteľ sa takto začatému rozhodcovskému konaniu musel podrobiť. Podanie žaloby na rozhodcovskom súde má totiž rovnaké účinky, ako keby bola žaloba podaná na súde, pričom po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde, čo je zrejme z ust. § 19 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní.

10. Smernica Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vychádza nie z minimálneho okruhu nekalých klauzúl, ktoré sa majú transponovať, ale zo vzorového okruhu klauzúl. V konečnom dôsledku sa okruh neprijateľných podmienok de lege lata uvedený v § 53 ods. 4 OZ upravil postupne viacerými novelami až po uplynutí transpozície lehoty (napr. neprimeraná sankcia pod písm. k/ bola upravená až novelou Občianskeho zákonníka, vykonanou zákonom č. 568/2007 Z. z. s účinnosťou od 01. 01.2008, kým hlavná transpozícia bola vykonaná zákonom č. 150/2004 Z. z. účinným od 01. 04. 2004).

11. Občiansky zákonník účinný od 01.01.2008 za neprijateľnú podmienku v ust. § 53 ods. 4 písm. r) považuje aj dojednanie vyžadujúce v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, zmluvná podmienka spotrebiteľom individuálne nedojednaná, ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní bráni prejednaniu a rozhodnutiu veci rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak spotrebiteľ nemal možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a všeobecným súdom, nakoľko túto možnosť skôr využil dodávateľ. Z pohľadu spotrebiteľa je totiž rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu vnúti štandardná zmluvná klauzula alebo dodávateľ svojím konaním podaním žaloby na rozhodcovskom súde. Ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka účinného od 01.01.2008 len demonštratívne vymenováva niektoré neprijateľné podmienky, a teda charakter neprijateľnej podmienky môžu mať aj iné podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Občiansky zákonník s takýmito neprijateľnými podmienkami spôsobujúcimi značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spája v ust. § 53 ods. 5 sankciu neplatnosti.

12. Keďže ust. § 53 Občianskeho zákonníka nikdy nebolo zaradené medzi prípady relatívnej neplatnosti (§40a Občianskeho zákonníka) išlo o neplatnosť absolútnu pôsobiacu bez ďalšieho priamo zo zákona, na ktorú musel súd prihliadať z úradnej povinnosti. Ak teda dojednaná podmienka ukladajúca spotrebiteľovi podrobiť sa rozhodcovskému konaniu vyvolanému dodávateľom je pre jej neprijateľnosť neplatná, v rozhodcovskom konaní uplatnený nárok rozhodcovským súdom vôbec nemal byť prejednaný a rozhodnutý. Rozhodcovský súd môže totiž vec v rozhodcovskom konaní prejednať len vtedy, ak medzi zmluvnými stranami bola v súlade s ustanovením § 3 zákona č. 244/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov uzatvorená platná rozhodcovská zmluva o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní. Bez takejto platnej zmluvy majúcej buď formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve (§ 4 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov) rozhodcovskému súdu chýba základný predpoklad pre rozhodnutie sporu v rozhodcovskom konaní.

13. Rozhodcovská zmluva uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Z uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy ani z iných listinných dôkazov žiadne informácie o rozdieloch medzi riešením sporu pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom nevyplývajú. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie neprijateľnej zmluvnej podmienky nemohol zbaviť ani poukazom na princíp "ignorantia iuris non excusat" (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Kým rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v

konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu. Žalovaný ničím právne významným nepreukázal, že žalobkyni poskytol jasné a zrozumiteľné informácie o tom, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní.

14. Existujúca ale neplatná rozhodcovská zmluva nemôže byť potom základom právomoci rozhodcovského súdu. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, keď návrhu žalobkyně na zrušenie rozhodcovského rozsudku vyhovel. Keďže odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku ustálil, že k zrušeniu rozhodcovského rozsudku došlo z dôvodu neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, ďalšie námietky žalovaného, týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci považoval odvolací súd za bezpredmetné.

15. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vecne správne aj vo výroku o odklade vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku. Je potrebné zdôrazniť, že odklad vykonateľnosti je dočasným a preventívnym procesným úkonom súdu, ktorým na určitú dobu suspenduje jeden z účinkov súdneho rozhodnutia. Takto plní významnú ochrannú funkciu a napomáha predchádzaniu možnému vzniku škody alebo nemajetkovej ujmy. Táto možnosť má podobu aj nemožnosti na vrátenie do pôvodného stavu a s tým súvisiace procesy reparácie a satisfakcie. Z uvedeného dôvodu rozhodol súd prvej inštancie správne, ak odložil vykonateľnosť predmetného rozhodcovského rozsudku, a to v snahe predísť vzniku škôd a nemajetkovej ujmy povinným osobám, ktoré by mohli vzniknúť ako dôsledok núteného výkonu napadnutého rozhodnutia. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je namieste poskytnúť predbežnú ochranu žalobkyni, nakoľko navrátenie do pôvodného stavu je neisté a v prípade vedenia exekúcie podľa ust. § 61 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, je navrátenie do pôvodného stavu v exekučnom konaní vylúčené.

16. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1,2 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1,2 a § 255 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh)(§ 428 CSP).